Levon

บันทึกหลังโลกดับสูญ

멸망 이후의 세계

2

sing N song
เขียน

Yellowacorn
แปล

Aluma
วาด

โลกแสนสงบสุขที่ครั้งหนึ่งไม่มีทั้งความตาย ไม่มีทั้งสงคราม ใครกัน
คือคนแรกที่นึกถวิลหาความปรารถนาอันแน่วแน่ของชีวิตที่มี ‘ความตาย’
– sing N song

การอ่านดีๆ ราคาไม่กี่สิบบาท

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อความตายไม่ใช่จุดจบของชีวิต หากคุณยังต้องใช้ชีวิตต่อในโลกหลังความตายนั้นจะเป็นอย่างไร

กลับมาสานต่อความสนุกและเข้มข้นกันอย่างต่อเนื่องในเล่มที่ 2 นี้ เมื่อมิโน มนุษย์คนแรกที่แจฮวานเจอในเคออส กำลังจะกลายเป็นผู้วายชนม์ในไม่ช้า สิ่งที่จะช่วยเธอได้มีเพียง [การฟันผู้วายชนม์] สุดยอดวิชาจากชองฮอหมอเทวดาสะบั้นลืมเท่านั้น แต่เขาอยู่ที่ไหนกันล่ะ

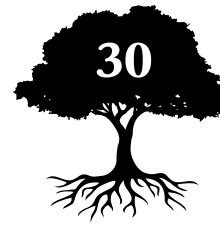
ขณะเดียวกับที่ความวุ่นวายของป้อมปราการยังไม่จบ แจฮวานได้รับการขอร้องให้ช่วยเหลือเจ้าปราสาทที่อีกไม่นานก็จะกลายเป็นผู้วายชนม์ ทั้งยังต้องเจอกับการกบฏภายในป้อมปราการอีก และศัตรูที่หน้าสะพรึงกลัวอย่างกษัตริย์ของผู้วายชนม์ก็ปรากฏตัวขึ้น

สุดท้ายเรื่องราวทั้งหมดจะจบอย่างไร ไม่ขอรบกวนเวลานักอ่านทุกท่านแล้ว เชิญพบโลกหลังการดับสูญแห่งนี้ได้เลย!

Lɘvoи

บันทึกเรื่องราวก่อนจะเป็น
มุมมองนักอ่านพระเจ้า
หากปราศจากการดับสูญนี้
ก็คงไม่มี*มุมมองนักอ่านพระเจ้า*เช่นกัน

- sing N song

ผู้วายชนม์ (6)

ตอนนั้นเอง ที่ประตูบานเก่าคร่ำคร่าของสถานพยาบาลรอบนอกปราสาทเปิดผางออก

"ท่านหัวหน้าด่าน!"

เป็นเจมส์ ผู้ช่วยหัวหน้าด่านและสมาชิกของด่านตรวจทางเหนือนั่นเอง สายตาของเจมส์ที่มองผ่านแจฮวานไปกำลังมีไฟลุกโชน

ทหารรักษาการณ์คนหนึ่งที่อยู่ใกล้ ๆ รีบอธิบายเหตุการณ์ให้เขาฟังตั้งแต่ต้นจนจบ เมื่อได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดแล้ว เจมส์ก็ทำสีหน้าสิ้นหวังก่อนหันไปมองคาร์ลตัน

"เอายาสามัญที่มีออกมาให้หมด!"

เหล่าทหารรักษาการณ์ต่างหยิบยื่นยาทั้งหมดที่ตนพกติดตัวออกมาให้ ส่วนใหญ่แล้วเป็นยาจากเขาอสูรหนึ่งเขา แต่ก็มีของอสูรสองเขาปะปนอยู่ด้วยประปราย เจมส์เองก็หยิบผงอสูรสามเขาที่ตนเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดีออกมาเช่นกัน

"แม้แต่อสูรสามเขาก็ชำระล้างให้วิญญาณสะอาดไม่ได้งั้นเหรอ..."

ใครบางคนในคณะผู้ให้การรักษาโอดครวญ เนื่องจากการปนเปื้อนของวิญญาณไม่เปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่น้อย แล้วทหารคนหนึ่งก็เอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเป็นกังวล

"ทีนี้จะเอายังไงต่อดีครับ ถ้าท่านหัวหน้าด่านกลายเป็นผู้วายชนม์ไป

ละก็...”

“คงไม่มีใครหยุดยั้งเขาได้แน่”

เจมส์กำหมัดแน่นพลางพูดเช่นนั้น

จากนั้นแจฮวานก็เอ่ยถามขึ้นมาลอย ๆ

“ถ้ากลายเป็นผู้วายชนม์ไปแล้วครั้งหนึ่งจะไม่มีวิธีแก้เลยเหรอ”

ผู้ให้การรักษาคนหนึ่งพยักหน้าอย่างกลุ้มอกกลุ้มใจ

แจฮวานมองคาร์ลตันและมิโนสลับกันนิ่ง ๆ เหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

เขาทำอย่างนั้นอยู่พักใหญ่ แล้วจู่ ๆ ก็กระชากคอเสื้อของคาร์ลตันขึ้นมาเหมือนฉุกคิดอะไรบางอย่างได้

“เฮ้ย ตั้งสติหน่อย ฉันมีอะไรจะถาม”

เพียะ! เพียะ!

แจฮวานตบแก้มคาร์ลตันเสียงดัง เขาตบด้วยความแรงจนแก้มของอีกฝ่ายบวมแดง เมื่อพวกทหารรักษาการณ์ที่จมอยู่กับความกังวลก่อนหน้านี้เห็นเช่นนั้นต่างก็หน้าซีดเผือดและพากันวิ่งเข้ามา

“กะ...กล้าดียังไงทำแบบนั้นกับท่านหัวหน้าด่าน!”

แต่ที่น่าตกใจคือคาร์ลตันเริ่มได้สติกลับคืนมาบ้างแล้ว

“ทะ...ท่านหัวหน้าด่าน?”

บรรดาทหารรักษาการณ์ของด่านตรวจทางเหนือพากันตีวงล้อมรอบตัวคาร์ลตัน ทั้งที่ปกติแล้ว ลูกน้องมักจะไม่ชอบเจ้านายของตัวเอง แต่ดูจากที่พวกเขามีสีหน้าเป็นห่วงเป็นใยเหมือนกันทุกคน คาร์ลตันคงจะเป็นหัวหน้าที่ดีใช้ได้ทีเดียว

คาร์ลตันขยับปากอย่างยากเย็น

“คุณแจฮวานเหรอ”

“ใช่”

“...ผมมีเรื่องจะขอ”

“เรื่องอะไร”

“ช่วยฆ่าผมทีเถอะครับ”

คนที่แจฮวานเจอวันนี้มีแต่คนที่ขอให้เขาช่วยลงมือฆ่าตัวเองทั้งสิ้น

แจฮวานขมวดคิ้วมุ่น

“ถ้าเป็นคุณคงสามารถฆ่าผมได้ ผมขอละครับ ช่วยฆ่าผมก่อนที่มันจะสายไปกว่านี้เถอะนะ”

นั่นเป็นคำพูดที่แฝงความหมายไว้หลายอย่าง

ใบหน้าของแจฮวานสะท้อนอยู่บนนัยน์ตาสีฟ้าของคาร์ลตัน

“เวลาแบบนี้ ปกติต้องร้องขอให้ไว้ชีวิตกันไม่ใช่เหรอ”

คาร์ลตันคลี่ยิ้มบาง

“กฎหมายพิเศษกอร์กอน มาตราหนึ่ง วรรคที่สี่ ผู้ที่มีระดับปนเปื้อนของวิญญาณเกินเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์จนเริ่มกลายร่างเป็นผู้วายชนม์ทุกคน...”

คาร์ลตันคงจะฝืนพูดอย่างมากถึงได้ไอออกมาไม่หยุด

แจฮวานขมวดคิ้ว เพราะคนตรงหน้าเขาช่างเป็นคนที่ไม่ได้อย่างใจเลย

แจฮวานไม่ชอบคนที่อุทิศตนให้กับองค์กรแบบคาร์ลตัน ยิ่งถ้าเป็นคนที่จงรักภักดีแบบไม่ลืมหูลืมตา ไม่เคยนึกเคลือบแคลงอะไรสักอย่าง ก็ยิ่งรังเกียจ

ถึงแม้แจฮวานจะเป็นแบบนั้น แต่กลับมีเรื่องหนึ่งที่เขายอมรับในตัวคาร์ลตัน นั่นเพราะหากมีคนแบบคาร์ลตันแค่เพียงสิบคน ไม่สิ แค่ห้าคนในหอคอยแห่งฝันร้าย เขาคงจะไม่ต้องถูกกักขังไว้ในหอคอยยาวนานถึงสี่สิบปี

แจฮวานตบหน้าของคาร์ลตันที่ทำท่าจะสลบไปอีกครั้งแล้วพูด

“ขอถามอะไรอย่างหนึ่งสิ”

“อะ...อะไรครับ...”

ริมฝีปากของคาร์ลตันสั่นระริก

“ในกฎหมายกอร์กอนที่นายภาคภูมิใจนักหนา ไม่มี ‘ความผิดฐานย้อนกลับไปสู่อดีต’ เหรอ”

“หมายความว่ายังไง...”

“หมายถึงไม่มีกฎหมายลงโทษไอ้พวกที่ทิ้งโลกนี้ แล้วหนีกลับไปอดีตเลยเหรอ”

“ผมไม่เข้าใจคำถาม...”

นั่นเป็นคำพูดสุดท้ายก่อนที่คาร์ลตันจะตาเหลือก ร่างกายของเขาเริ่มกระตุก เส้นเลือดสีเขียวเข้มบวมเป่งอีกครั้ง กล้ามเนื้อทั่วทั้งร่างกายบิดไปมาอย่างกับหนอนกระดืบตัว เขาใกล้จะกลายร่างเป็นผู้วายชนม์เต็มทีแล้ว

[เตือนภัย! ระดับการปนเปื้อนของวิญญาณถึงเก้าสิบสี่เปอร์เซ็นต์จะเริ่มกลายร่างในเร็ว ๆ นี้!]

พึ่บ!

ทันใดนั้นเอง เต็นท์ผ้าใบของกลุ่มหมอที่ให้การรักษาก็สะบัดเปิดออก ชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งพากันบุกเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ใบหน้าของคนที่ยืนอยู่หัวแถวดูคุ้นตา เขาคือผู้สั่งการของกลุ่มกวาดล้างปีศาจที่ต่อสู้กับพวกผู้วายชนม์แถวร้านเหล้าจนถึงเมื่อครู่นี้นั่นเอง

เมื่อเจมส์นึกได้ว่าทางนั้นเป็นใคร สีหน้าเขาก็หมองหม่นลงทันที

หนึ่งในหน่วยกองพันรบที่แข็งแกร่งที่สุดของป้อมปราการกอร์กอน

กลุ่มกวาดล้างปีศาจแห่งกองกำลังทำลายล้างผู้วายชนม์

และนั่นคือผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจ

“ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจ...”

สายตาเย็นชาของผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจมุ่งเป้าไปยังคาร์ลตันอย่างชัดเจน ทหารรักษาการณ์หลายคนค่อย ๆ ขยับตัวเข้ามาบดบังคาร์ลตันไว้ ทว่านั่นเป็นการต่อต้านที่ไร้ความหมาย

“ทุกคนหลบไป”

ชิ้ง!

เสียงของคมดาบดังขึ้น

“บุคคลนั้นไม่ใช่หัวหน้าด่านตรวจทางเหนือที่พวกนายรู้จักอีกต่อไป พวกนายก็น่าจะรู้กันดีนี่”

แม้จะพูดเช่นนั้น ทว่าเหล่าทหารรักษาการณ์ก็ไม่มีวี่แววจะหลบไปง่าย ๆ

สุดท้ายผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจจึงต้องเลือกใช้มาตรการรุนแรงที่สุด

“ตามกฎหมายพิเศษกอร์กอน มาตราหนึ่ง วรรคที่สี่ คาร์ลตัน หัวหน้าด่านตรวจทางเหนือและอีกหนึ่งบุคคลจะต้องถูกกำจัดในทันที”

[กฎบัญชา] แสดงอานุภาพแล้ว

แจฮวานรู้สึกขบขันอย่างบอกไม่ถูก

เจ้าคนหัวรั้น โลกที่นายเคยปกปักรักษาแว้งกลับมาฆ่านายแล้ว

อานุภาพของ [กฎบัญชา] ทำให้เหล่าทหารรักษาการณ์ค่อย ๆ คุกเข่ากันทีละคนสองคน [กฎบัญชา] เป็นสกิลซึ่งมีพลังรุนแรงอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนและคงจะไม่มีให้เห็นอีกในป้อมปราการ จึงย่อมไม่มีผู้ใดต้านทานไหว ดาบของผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจพุ่งตรงไปยังลำคอของคาร์ลตัน นั่นเป็นการโจมตีที่ไม่มีใครจะขัดขวางได้

มันควรจะเป็นอย่างนั้น

กระทั่งใครคนหนึ่งคว้าดาบเล่มนั้นไว้ด้วยมือเปล่า

“จะฆ่าหมอนี่ไม่ได้ ฉันยังมีเรื่องที่ต้องถามเขาอยู่”

การคว้าดาบที่ผู้ปรับตัวขั้นที่ห้าฟาดฟันออกไปด้วยมือเปล่า ด้วยสามัญสำนึก ของคนในเคออสแล้ว แน่นอนว่านั่นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย

ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจตระหนกตกใจ เขาพยายามจะดึงดาบออก แต่ใบมีดกลับถูกจับไว้แน่นและไม่มีวี่แววว่าจะหลุดออกมาจากฝ่ามืออีกฝ่ายง่าย ๆ เลย ทั้งที่ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจนับว่าแข็งแกร่งอย่างมากในหมู่ผู้ปรับตัวขั้นที่ห้าด้วยกัน

กระนั้นแจฮวานกลับหยุดยั้งดาบของเขาได้ด้วยมือเปล่า ต่อให้เป็นดาบที่ไม่มีพลังวิญญาณแผ่ออกมา แต่ผู้ที่จะจับดาบของเขาได้ด้วยมือเปล่าในป้อมปราการแห่งนี้ก็มีน้อยจนนับนิ้วได้

ซ้ำร้าย [กฎบัญชา] ยังไม่มีผลกับทางนั้นอีก

ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจอยู่ในป้อมปราการกอร์กอนมาเป็นเวลาร้อยกว่าปีแล้ว แถมยังประสบเรื่องราวมาหมดทุกประเภท

การที่ชายคนนั้นทำลาย [กฎบัญชา] และยับยั้งดาบของเขาไว้ได้ ถึงจะไม่รู้ว่าชายคนนั้นเป็นใคร แต่ที่แน่ ๆ อีกฝ่ายต้องเป็นผู้แข็งแกร่งอย่างแน่นอน

“...ผมไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร แต่อย่ามาขัดขวางการทำงานของกลุ่มกวาดล้างปีศาจครับ เพราะพวกเราแค่ต้องการจะสกัดกั้นภัยพิบัติที่ยิ่งใหญ่กว่านี้เท่านั้น”

“ภัยพิบัติ?”

แจฮวานหรี่ตา

“แต่ถึงฆ่าคาร์ลตันไปก็น่าจะแก้ปัญหานี้ไม่ได้อยู่ดี สิ่งที่พวกนายต้องทำคือหาสาเหตุของสถานการณ์นี้ ไม่ใช่การฆ่าคาร์ลตันสักหน่อยนี่”

นั่นเป็นเหตุผลที่ถูกต้อง

ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับสถานการณ์นี้มาก่อน จึงรู้อยู่แล้วว่า คนของแคลนปรามสวรรค์ใช้วิธีการสกปรกบางอย่าง ส่งผลให้วิญญาณของคาร์ลตันปนเปื้อน เขาได้ยินว่าคาร์ลตันกระโจนเข้าไปช่วยเหลือประชาชนเลยตกอยู่ในสภาพแบบนี้ด้วย

แต่จะให้ทำอย่างไรล่ะ ในเมื่อคนร้ายหายตัวไป หลักฐานก็ไม่หลงเหลือแล้วด้วย

คาร์ลตันกำลังจะกลายเป็นผู้วายชนม์ในไม่ช้า

ความจริงมีเพียงเท่านี้เอง

“พวกเราเพียงแค่ทำตามกฎหมายครับ”

“กฎหมาย”

แจฮวานใช้ [สงสัย] สำรวจดูช่องเก็บของของคาร์ลตัน

มีจริง ๆ ด้วย

มือของแจฮวานล้วงเข้าไปในอกเสื้อของคาร์ลตัน แล้วหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมา นั่นคือสิ่งที่เรียกว่าเล่ม ‘ประมวลกฎหมายคนหัวรั้น’ ซึ่งเป็นสิ่งที่คาร์ลตันท่องจำจนขึ้นใจ

“กฎหมายพิเศษกอร์กอน มาตราหนึ่ง วรรคที่สี่...ต้องประหารผู้ที่มีระดับการปนเปื้อนของวิญญาณถึงเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์และกำลังจะเริ่มเข้าสู่ขั้นตอนกลายร่างทันที ข้อนี้สินะ”

“...ใช่”

“งั้นถ้ายับยั้งการกลายร่างเป็นผู้วายชนม์ได้ก็ไม่มีเหตุผลให้ฆ่าคาร์ลตันใช่ไหม”

แจฮวานหยิบเขาแหลมสีดำชิ้นหนึ่งออกมาจากกระเป๋ามิติพลางพูด

“ฉันว่าแค่นี้ก็น่าจะได้นะ”

ใครบางคนในคณะหมอรู้ได้ทันทีว่าสิ่งนั้นคืออะไร

“เขาการ์นัก!”

เขาเคยได้ยินว่ามีเขาของการ์นักห้าเขาเข้ามาในป้อมปราการกอร์กอน แต่ไม่นึกเลยว่าเจ้าของเขาจะเป็นผู้ชายคนนั้น

“เอ่อ...ถ้าเป็นเขานั่นก็อาจมีความเป็นไปได้นะครับ”

เมื่อคณะหมอเห็นด้วย ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจจึงค่อย ๆ เก็บดาบกลับไป

ผู้ชายคนนั้นพูดถูก ถ้าเพียงแต่สกัดการกลายร่างเป็นผู้วายชนม์ได้ก็ไม่มีความจำเป็นต้องฆ่าคาร์ลตันในตอนนี้ทันที

แต่สีหน้าของคณะหมอกลับดูไม่ดีเท่าไร

“แต่มีปัญหาอยู่นิดหน่อย...”

วัตถุดิบทำยาส่วนใหญ่ที่มีการซื้อขายในตลาดเป็นเขาของอสูรตั้งแต่สามเขาลงไป เพราะมีคนเพียงหยิบมือที่สามารถแปรรูปเขาของอสูรสี่เขาขึ้นไปได้

และภายในป้อมปราการนี้ คนที่ทำเรื่องแบบนั้นได้ก็มีเพียงคนอย่างเมคาล รองหัวหน้าโรงตีเหล็กพลบอัสดง แต่จะให้เรียกรองหัวหน้าโรงตีเหล็กมาตอนนี้เวลาก็กระชั้นชิดเสียเหลือเกิน อีกทั้งยังไม่รู้ว่ารองหัวหน้าโรงตีเหล็กผู้เห็นแก่ศักดิ์ศรีจะยอมให้ยืมเทคนิคของตนเพื่อใช้กับแค่การแปรรูปยาหรือเปล่า...พวกหมอพูดไปถึงตรงนั้น แล้วจู่ ๆ ก็พากันอ้าปากค้าง

“ทำแบบนี้ก็ได้ไม่ใช่เหรอ”

เขาของการ์นักกลายเป็นผุยผงอยู่ในกำมือของแจฮวาน

“ดะ...เดี๋ยวครับ!”

พวกหมอยื่นมือสั่นเทาออกไปรับผงนั้นด้วยสีหน้าตกตะลึง

นั่นเป็นยาที่คาดเดาไม่ได้ด้วยซ้ำว่ามีค่ามากแค่ไหน

เขาที่สลายกลายเป็นผุยผงไปแล้วถูกดูดเข้าไปในช่องทางเดินหายใจของคาร์ตันและมิโน

ตัวเลขของมาตรวัดระดับการปนเปื้อนหยุดนิ่งเป็นครั้งแรกและเริ่มทรงตัว แม้ยังไม่เกิดการชำระล้างให้สะอาด แต่ก็ยับยั้งการกลายร่างเป็น

ผู้วายชนม์เอาไว้ได้

ตอนนั้นเอง หมอที่กำลังรักษามิโนอยู่ก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วครับ!”

ค่าระดับการปนเปื้อนเริ่มขยับอีกครั้งแล้ว

“ยับยั้งการกลายร่างไม่ได้ครับ คุณคนนี้เหลือพลังชีวิตต่ำมาก...!”

คณะหมอรีบร้อนพากันวัดระดับการปนเปื้อนของมิโน

[เตือนภัย! ระดับความปนเปื้อนของวิญญาณเกินเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์! เริ่มกลายร่างเป็นผู้วายชนม์!]

บรรดาหมอต่างมีสีหน้าสะพรึงกลัว

“ตอนนี้หยุดไม่ได้แล้ว –”

ไม่ว่าจะใช้ยาดีแค่ไหน แต่หากระดับการปนเปื้อนเกินเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์แล้ว ย่อมไม่มีวิธีใดยับยั้งได้

เมื่อผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจทำท่าจะชักดาบออกมาอีกครั้ง แคลร์ก็แผดเสียงดังลั่น

“ชองฮอ เรียกชองฮอมาที! ตาแก่คนนั้น‘ฟันผู้วายชนม์’ได้นี่! ถ้าใช้สกิลนั้นก็ยังมีสิทธิ์รอดนะ!”

“...หมายถึงหมอเทวดาสะบั้นลืมน่ะเหรอครับ”

หัวหน้าคณะหมอขมวดคิ้วพลางพูด

ชองฮอ หมอเทวดาสะบั้นลืม

ในสถานพยาบาลแห่งนี้ ไม่มีใครไม่รู้จักชื่อของเขา

เขาเป็นหมอเพียงคนเดียวที่ช่วยเหลือวิญญาณที่เข้าสู่ระดับผู้วายชนม์ได้ หมอเทวดาที่ว่ากันว่าใช้‘ฟันผู้วายชนม์’ซึ่งเป็นทักษะเฉพาะตัวของตนเพื่อยับยั้งการกลายร่าง

[ภาษาลับ] ของพวกหมอแว่วเข้ามาในหัวของแจฮวาน

‘แต่หัวหน้าครับ *ฟันผู้วายชนม์* คืออะไรเหรอครับ

‘เป็นเทคนิคที่หมอเทวดาสะบั้นลืมใช้น่ะ ได้ยินว่าเขาฟันการปนเปื้อนที่ทำให้เกิดการกลายร่างทิ้งไปเลย’

‘เป็นไปได้ยังไง...’

แคลร์เอ่ยปาก

“เด็กคนนี้รู้จักกับหมอเทวดาสะบั้นลึม ถ้าเป็นตาแก่คนนั้น เขาจะต้องยอมช่วยเด็กคนนี้แน่ๆ”

“หมอเทวดากำลังทำเรื่องสำคัญอยู่ในปราสาทครับ เขามาด้วยเรื่องแค่นี้ไม่ได้หรอก”

“...เรื่องแค่นี้งั้นเหรอ”

ความโกรธของแคลร์พลุ่งพล่านจนถึงขีดสุด ในตอนที่เธอกำลังจะพูดอะไรบางอย่างออกมา ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจก็ชิงพูดขึ้นมาเสียก่อน

“หลบไปซะ”

แรงดันวิญญาณอันรุนแรงทำให้แคลร์และหัวหน้าหมอร้องโหยหวนก่อนทรุดลงไปกองที่พื้น ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจทำท่าจะวัดค่าพลังวิญญาณของมิโน แต่แล้วก็หันไปพูดกับแจฮวาน

“คราวนี้คงยอมให้ไม่ได้แล้ว คุณก็ช่วยถอยไปทีนะครับ”

แจฮวานชักดาบเดียวดายออกมา

มวลอากาศรอบตัวเริ่มเย็นยะเยือก ในทันทีที่การประจันหน้าห้ำหั่นกำลังจะเริ่มต้นขึ้น แจฮวานกลับหันหลังกลับอย่างเหนือความคาดหมาย

“ผู้หญิงคนนี้ ฉันจะเป็นคนฆ่าเอง เพราะเธอขอฉันเอาไว้”

ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจละมือจากดาบด้วยความประหลาดใจกับเรื่องคาดไม่ถึง แล้วบรรยากาศรอบตัวก็ค่อยๆ คลายความตึงเครียดลง คณะหมอถอยออกไป แคลร์กัดริมฝีปากพลางจ้องมองไปที่ปลายดาบของแจฮวาน หมอหลายคนเบือนหน้าหนีไปทางอื่นคล้ายถอดใจแล้ว

แจฮวานทอดสายตาลงมองผู้หญิงคนนั้น

สีหน้าของเธอยามไร้สกิลพรางตัวขาวซีด ทว่ายังงดงาม เธอคือคนคนแรกที่เขาได้เจอหลังจากมาถึงเคออส

ชื่อของเธอคือมิโน

นั่นเป็นชื่อที่แจฮวานไม่เคยเอ่ยปากเรียกเลยสักครั้ง เขาแทบจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเธอเลย

เขาไม่รู้ว่าเธอใช้ชีวิตมาอย่างไร ไม่รู้ด้วยว่าทำไมเธอถึงขี้ใจอ่อนขนาดนี้

ทั้งที่เป็นนักฆ่า เพราะเขาไม่ได้ขวนขวายที่จะรู้

แจฮวานเงื้อดาบเดียวดายขึ้นช้า ๆ

หึ่ง

เสียงร้องของมันดังขึ้นเรื่อย ๆ

สายตาของแจฮวานเริ่มมองเห็นเส้นสมมติหลายเส้นซึ่งจะนำพาเขาไปสู่ความตายของมิโน เส้นของความตายที่มองเห็นตอนไปถึงสภาวะ [ลืมตัวตน] นั่นเป็นความเอื้อเฟื้ออันใจกว้างที่สุดเท่าที่แจฮวานจะทำให้มิโนได้แล้ว และไม่ว่าจะตามเส้นสมมติเส้นไหนไป เธอก็คงจะตายทันทีแน่นอน

ทว่าในเวลาต่อมา บรรยากาศรอบตัวแจฮวานกลับเริ่มเปลี่ยนแปลงไป

...เกิดอะไรขึ้น

สิ่งแวดล้อมโดยรอบ ยกเว้นตัวมิโนและแจฮวานกำลังแปรเปลี่ยนเป็นสีขาวโพลน

[สงสัย] ของแจฮวานกำลังทำงานอย่างเต็มกำลัง

ประสาทสัมผัสของเขาถูกลับให้เฉียบคมจนถึงขีดสุด

เขาเคยสัมผัสกับความรู้สึกคล้ายกันนี้ ตอนเจอซัคคิวบัสบนชั้น 66 ของหอคอย

นี่เป็นเวทมนตร์ลวงตาระดับสูง

แจฮวานเหลียวมองไปรอบ ๆ ทั้งที่ยังใช้ [สงสัย] ทว่านอกจากมิโนที่นอนอยู่แล้วเขากลับไม่เห็นอะไรเลย

แจฮวานกำดาบแน่น ราวกับคิดจะฟาดฟันพื้นที่นี้ให้แยกออกจากกัน

แต่ครู่ต่อมาเขาก็ต้องตกใจ เพราะมีชายชราคนหนึ่งที่ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนนั่งยองอยู่ข้างมิโน

“โฮ่ ๆ ทำไมมิโนของฉันถึงได้มีสภาพแบบนี้ล่ะ”

ชายชราคนนั้นตัวสูงโปร่ง สวมหมวกปีกกว้างและเสื้อคลุมสีดำ มองผิวเผินแล้วช่างชวนให้เข้าใจผิดว่าเป็นยมทูต

อีกฝ่ายมองไปที่มิโนพลางเดาะปาก จึงคงจะไม่ทันสังเกตเห็นแจฮวาน

“ยายเด็กน้อยที่น่าสงสาร ฉันจะช่วยเธอเอง”

ชายชราใช้นิ้วชี้แตะมิโนเบา ๆ แล้วเผยรอยยิ้มพึงพอใจ ขณะที่แจฮวาน

เฝ้ามองดูภาพเหตุการณ์เงียบ ๆ

ชายผู้นั้นกวาดตามองมิโนตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าด้วยดวงตาเป็นประกายอย่างมีเลศนัย ก่อนจับดาบของตนไว้ ตอนนั้นเองที่ชายชราสะดุ้งตกใจเสียงร้องของเขาดังก้องทั่วบริเวณ

“ว้ากกกก! อะไร นายเป็นใคร!”

ชายชราใบหน้าแดงก่ำเหมือนคนที่ทำความผิดแล้วถูกจับได้ แล้วกระแอมไอก่อนจะพูดต่อ

“พะ...พ่อหนุ่มมีวิญญาณที่ยิ่งใหญ่มากเลยนะ นายเข้ามาใน ‘โลก’ ของฉันได้ยังไงกัน”

แจฮวานไม่ตอบและเริ่มใช้ [สงสัย]

ทว่า [สงสัย] กลับไม่ทำงาน

สมมติฐานต่าง ๆ นานาแวบผ่านมาในหัวเขาในระยะเวลาอันสั้น

อยู่ดี ๆ ชายชราก็โผล่มาขณะแจฮวานจับจ้องไปยังวิญญาณที่ปนเปื้อน

อย่าบอกนะว่าชายชราคนนี้คือต้นตอการปนเปื้อนของวิญญาณ

แจฮวานนึกถึงคำพูดที่พวกหมอสนทนากันก่อนหน้านี้ ไม่แน่ว่าถ้าฆ่าชายชราแล้ว ผู้หญิงคนนั้นอาจฟื้นคืนมา แล้วชายชราคนนั้นก็พูดต่อ ไม่รู้ว่าเพราะเจ้าตัวรับรู้ถึงความคิดแจฮวานหรืออย่างไร

“แต่เหตุใดวิญญาณอันสูงส่งถึงได้มีจิตใจกระจิริดเช่นนี้ ดูแล้วอย่างกับเด็กห้าขวบ...”

แล้วด้ามดาบของแจฮวานก็เริ่มสั่นไหว

“เฮ้ย?!”

ชายชราเบิกตาโพลงแล้วส่งเสียงร้องดังลั่น

“เจ้าหนุ่มคงต้องโดนสั่งสอนสักหน่อย ถึงจะได้สติสินะ”

หลังจากนั้นก็มีลำแสงดาบสว่างจ้าพุ่งพรวดออกมา

แรงปะทะนั้นทำให้แจฮวานก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว ขณะที่ชายชราถอยหลังไปสามก้าว แจฮวานพลันสะดุ้งตกใจ

เขาสกัดดาบฉันได้งั้นเหรอ

นับตั้งแต่มาถึงเคออส นี่เป็นครั้งแรกที่ ‘แทงเบา’ ของแจฮวานถูกใคร

บางคนสกัดเอาไว้ได้ แม้จะมีคนที่หลบหลีกการแทงหรือโดนจู่โจมแล้วยังไม่ตาย แต่ไม่เคยมีใครเคยสกัดมันไว้ได้เลยสักคน...

สิ่งที่น่าตกใจไม่ได้มีเพียงแค่นั้น

ชายชรานั้นสกัดการแทงเอาไว้ได้ด้วย 'การฟัน'

แต่แล้วชายชราก็อุทานออกมาด้วยความตกตะลึง

"ระ...รับ 'การฟันธรรมดา' ของฉันได้ยังไง..."

นั่นเป็นชื่อเทคนิคที่ชวนให้ตงิดใจอย่างไรไม่รู้

หนวดของชายชราสั่นระริก เขาเซไปเล็กน้อย

แรงปะทะเมื่อครู่นี้สร้างความเสียหายให้ชายชรามากทีเดียว จุดที่ปะทะกันบนดาบของเขามีรอยร้าวอย่างชัดเจน

"นะ...นายเป็นใครกันแน่"

โลกที่อยู่รอบตัวชายชราเริ่มปริร้าวไปพร้อมกับเสียงก่นด่าดังลั่นของเขา แล้วบรรยากาศรอบตัวก็กำลังเปลี่ยนกลับมาเป็นสถานพยาบาลอีกครั้ง

จากนั้นจึงมีเสียงร้องน่าเศร้าแว่วตามมา

"ไม่นะ...! ดาบอสูรสี่เขาคู่ใจของฉัน!"

เมื่อแจฮวานหันไปมองก็พบว่าชายชราที่เพิ่งประลองดาบกับตนเมื่อครู่นี้กำลังคุกเข่าร้องฟูมฟาย

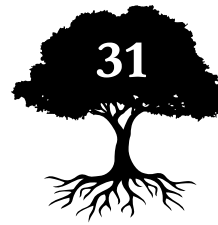
ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจและแคลร์พากันทอดสายตาไปยังชายชรา ผู้ที่ถือดาบหักเอาไว้ในมือพร้อมกับเนื้อตัวสั่นเทา แล้วทั้งคู่ก็ร้องออกมาแทบจะพร้อมกัน

"มะ...หมอเทวดา...?"

"ผู้เฒ่าชองฮอ!"

นั่นคือหมอที่เก่งที่สุดในป้อมปราการกอร์กอน

ชองฮอ หมอเทวดาซึ่งใช้วิชาฟันผู้วายชนม์ปรากฏตัวแล้ว

หมอเทวดาสะบั้นลึม (1)

‘...เอาเป็นว่า เพราะตาแก่คนนั้น ผู้คนเลยทำตามกระแสนั้นอยู่พักใหญ่ ๆ เขาบอกว่าถ้าฟันพื้นฐานซ้ำพันล้านครั้งแล้วจะตระหนักรู้ และแข็งแกร่งขึ้นมาก หรือยังไงนี่ละ’

– อิไม คาซึกิ หัวหน้าหน่วยที่สามของ [รอยร้าว]

ชองฮอ หมอเทวดาสะบั้นลึม

ในเคออสมีน้อยคนนักที่จะไม่เคยได้ยินคำร่ำลือเกี่ยวกับเขามาก่อน เขาเป็นเพียงคนเดียวในเคออสที่ ‘ฟันผู้วายชนม์’ ได้ อาจกล่าวได้ว่าไม่มีหมอคนไหนบนโลกนี้ที่เหมาะกับสมญาว่า ‘หมอเทวดา’ มากไปกว่าเขาอีกแล้ว

แต่หากถามว่าเขามีชื่อเสียงโด่งดังในฐานะของหมอเท่านั้นหรือเปล่า คำตอบคือไม่ใช่

“ได้ยินว่าพลังการต่อสู้ของหมอเทวดาเทียบเท่ากับระดับหัวหน้าแคลนทั้งสิบในเคออสเลยนะ”

ภูมิหลังอันแปลกประหลาดของชองฮอนั้นมากพอที่จะกลายเป็นหัวข้อซุบซิบให้พวกคนทำงานเอาไปลือกันทั่วทั้งเคออส

“ได้ยินว่าเขาเป็น ‘ผู้แข็งแกร่งของห้วงลึก’ ”

“มีคนบอกว่าเขาเคยเป็นสมาชิกของ ‘รอยร้าว’ เมื่อสมัยก่อนด้วย”

“มีข่าวลือว่าเขาเคลียร์หอคอยของปรมาจารย์ได้ด้วยนะ”

แน่นอนว่าไม่มีใครล่วงรู้ความจริง เพราะชองฮอไม่เคยปริปากพูดเรื่องตัวเองในที่สาธารณะเลย ด้วยเหตุนั้น เมื่อเวลาผ่านไป ข่าวลือเกี่ยวกับเขาก็ค่อย ๆ ถูกลดทอนจนกลายเป็นเรื่องราวเล็กน้อยไม่สำคัญ

เช่นว่าเขาเป็นชายชราจอมเพี้ยนที่ฟันเป็นอย่างเดียว

หรือเป็นตาแก่ที่เสพติดเรื่องอย่างว่าเลยรับรักษาแต่ผู้หญิงเท่านั้น

หรือความจริงแล้ว คำว่า 'สะบั้นลืม' ในชื่อของหมอเทวดาสะบั้นลืมนั้นเป็นฉายาที่ได้มาเพราะเขามักจะ 'สะบั้นความหวัง[1]' อยู่เสมอ เป็นต้น

"หมอเทวดากำลังทำการฟันผู้วายชนม์!"

เมื่อหัวหน้าหมอเห็นชองฮอที่อยู่ในท่าคุกเข่า เขาก็มั่นใจขึ้นมาอีกครั้งว่าข่าวลือนั้นเป็นเรื่องจริง

ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจเข้าไปพยุงหมอเทวดาพลางถาม

"หมอเทวดา! มาที่นี่ได้ยังไงครับ แล้วท่านเจ้าปราสาทล่ะ"

"ตอนนี้สาวสวยกำลังจะตายทั้งคน ยังมีหน้ามาพล่ามถึงเจ้าปราสาทอีกเรอะ"

"หมายความว่ายังไง..."

ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจอึกอักด้วยความงุนงง ทว่าชองฮอไม่สนใจเขาแล้วจ้องแจฮวานตาเขม็ง

"เฮ้ย! ทีนี้จะเอายังไงต่อล่ะ การฟันผู้วายชนม์พังไปหมดแล้วเพราะนาย! แถมดาบของฉันดันมีสภาพแบบนี้อีก..."

ดาบของชองฮอแตกหักเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย การฟันผู้วายชนม์ของเขาเป็นพลังอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นได้ด้วยดาบอสูรสี่เขาขึ้นไปเท่านั้น

ในตอนนั้นเอง สีหน้าของชองฮอเปลี่ยนไป

"โอ้ เจ้าหนุ่มคนนี้! มีของดีอยู่กับตัวสินะ"

ชองฮอวิ่งพรวดพราดเข้ามาหาพร้อมกับดวงตาเป็นประกาย

"เขาการ์นักงั้นเหรอ"

ดาบซึ่งมีพลังของการ์นักห้าเขา ใช่ว่าที่ผ่านมาชองฮอจะไม่เคยเห็นดาบ

[1] เป็นการเล่นคำพ้องเสียงของคำว่า 절망 ซึ่งมีความหมายว่าไม่ลืมและสิ้นหวัง

ที่ทำจากเขาของอสูรห้าเขาเลย ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นฝักดาบซึ่งทำจากเขาการ์นักทั้งอัน

เนื่องจากการ์นักเป็นอสูรมีเขาที่แข็งแกร่งและโหดเหี้ยมมาก

ชองฮอยื่นมือเข้าใกล้ดาบโดยไม่ขออนุญาตก่อน

หมับ!

“หน็อย ไอ้หนุ่มนี่”

ชองฮอมองข้อมือของตนที่ถูกคว้าไว้กลางอากาศพลางยิ้มเจื่อน เขารับรู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนธรรมดา ตั้งแต่ที่ชายหนุ่มนั้นสกัดการฟันธรรมดาของตนได้ แต่ความสามารถของชายหนุ่มคนนี้กลับมีมากกว่าที่เขาคิดเสียอีก

“ถ้าฉันให้ยืมดาบเล่มนี้ล่ะ”

“หืม”

“ถ้าให้ยืมดาบเล่มนี้ จะช่วยชีวิตผู้หญิงคนนั้นได้ไหม”

ชองฮอกะพริบตาปริบ ๆ

“ได้อยู่แล้วสิ! ถ้าเป็นฝีมือฉันคนนี้น่ะ!”

แจฮวานยื่นดาบเดียวดายไปให้ทั้งฝักดาบโดยไม่พูดอะไร

นั่นทำให้ชองฮออึ้งไปเล็กน้อย

เขาและชายหนุ่มเพิ่งเจอกันครั้งแรก แต่อีกฝ่ายกลับยื่นอาวุธให้ง่าย ๆ แบบนี้ ถ้าไม่ใช่ว่ามั่นใจในความสามารถตัวเองมาก ๆ ก็คงทำเช่นนี้ไม่ได้...

แต่ก็นั่นละ ตอนนี้เรื่องนั้นไม่สำคัญ

“...มันก็เป็นดาบที่ดีอยู่หรอก แต่เหมือนกับเจ้าของมันไม่มีผิด”

ชองฮอพลิกดาบดูพลางหัวเราะ ดาบเดียวดายส่งเสียงร้องหึ่ง ๆ ราวกับไม่ชอบใจสัมผัสของชายชรา

ครู่ต่อมา ดวงตาของชองฮอเริ่มจะมีสีขาวแทรกซึมเข้ามาทีละนิด ดาบในมือของชายชรากรีดลากกลางอากาศช้า ๆ ราวกับกำลังร่างภาพวาดทุกสรรพเสียง ณ ที่นั้นเริ่มเงียบสงบ ขณะเดียวกันแจฮวานก็มองดูโลกค่อย ๆ ถูกย้อมให้กลายเป็นเหมือนกระดาษขาว

เวทมนตร์ลวงตาแบบเมื่อกี้นี้หรือเปล่านะ

ยามดาบในมือของชายชราเคลื่อนไหว ทัศนียภาพบนโลกก็จะยิ่งสว่างขึ้น

แจฮวานเฝ้ามองภาพนั้นอยู่พักใหญ่ แล้วพลันนึกอะไรได้หลังจากนั้นเอง

ไม่ใช่ นั่นไม่ใช่เวทมนตร์กระจอก ๆ

นั่นคือโลกที่ตาเฒ่านั่นมองเห็น

บนกระดาษขาวโพลนมีภาพมิโนที่ลายเส้นค่อย ๆ เลือนรางจางลง

ชายชรามองมิโนประหนึ่งตนเป็นจิตรกรชื่อดัง

ดวงตาของเขาปราศจากทั้งความอึดอัดของการเคลือบแคลงสงสัยและความเปรื่องปราดของการเข้าใจ เป็นเพียงการมองที่ดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ เท่านั้น เขามองมาทางนี้ครั้งหนึ่ง มองไปทางโน้นอีกครั้งหนึ่ง

สุดท้ายชายชราก็จับดาบเดียวดายเหมือนจับพู่กัน แล้วยืนนิ่ง

เขาเริ่มวาดเส้นของมิโนลงไปอีกครั้ง นั่นเป็นการเคลื่อนไหวที่อ่อนช้อยงดงาม มือนั้นขยับอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนเป็นคนที่วาดภาพเพียงภาพเดียวมาเป็นเวลาหลายร้อยปี

แจฮวานเฝ้ามองการเคลื่อนไหวนั้นพลางรู้สึกแปลกประหลาดไปด้วย

มือนั้นเคลื่อนไหวอย่างนุ่มนวล แต่แข็งกระด้างในเวลาเดียวกัน

บางครั้งดุเดือด บางครั้งไม่เร่งรีบ ทว่าก็หาได้เอื่อยเฉื่อย

วิญญาณของมิโนถูกจารึกลงไปบนโลกอีกครั้ง

ทุกครั้งที่ชายชราวาดเส้นเพิ่มหนึ่งเส้น หัวใจของแจฮวานพลอยเต้นตึกตักไปด้วย เพราะในนั้นยังมีชีวิตของคนที่อุทิศทั้งช่วงชีวิตให้กับการลากเส้นเพียงเส้นเดียวทับซ้อนกันเป็นชั้นอยู่ในทุกส่วนของเส้นโค้งและเส้นตรง

แม้นั่นจะชวนให้นึกถึงชีวิตที่ตนได้ใช้มา แต่ชัดเจนว่านั่นเป็นประวัติศาสตร์ที่มีวงโคจรแตกต่างกัน

มือของชายชราขยับอีกครั้ง

เส้นนั้นวาดเป็นจมูกของมิโน แล้วก็เป็นริมฝีปาก ตอนวาดเส้นโค้งของหน้าอก ซองฮอยิ่งรอบคอบมากขึ้น โลกสีขาวกระเพื่อมวูบไหวไปตามการเต้นระบำโบกสะบัดของชายชรา

เหมือนกับบทเพลง

บทเพลงที่แม้ไม่ได้สร้างความประทับใจยิ่งใหญ่ แต่แค่ได้เห็นและได้ฟังก็ช่วยปลอบประโลมจิตใจแล้ว รู้ตัวอีกที การเต้นระบำของชายชราก็กำลัง

เข้าสู่ช่วงสุดท้าย

ทว่าในเวลาต่อมาชายชรากลับปล่อยดาบเดียวดายให้หลุดมือดื้อ ๆ แล้วทรุดลงไปที่พื้น

“โอ๊ย เหนื่อยจนทำไม่ไหวแล้ว”

ชองฮอที่ก่อนนี้เต้นระบำเหมือนมีองค์เทพลงประทับทิ้งตัวนอนแผ่หลา

“ให้ตายสิ พลังวิญญาณไม่พอ”

เส้นที่วาดทับลงไปบนภาพของมิโนยังไม่มั่นคงนัก ทว่าแม้แต่แจฮวานก็มองออกว่าหากวาดต่ออีกแค่นิดเดียวก็จะได้เป็นรูปภาพที่เสร็จสมบูรณ์

แต่ชายชราดูจะไม่มีเรี่ยวแรงเหลือให้ลุกขึ้นยืนด้วยซ้ำ

“ถ้าไม่ใช่เพราะไอ้เจ้าปราสาทเฮงซวยนั่นละก็...”

โลกทั้งใบกำลังสั่นไหว

แจฮวานรับรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณว่าหากไม่วาดภาพนั้นให้เสร็จสมบูรณ์ สิ่งที่เรียกว่า ‘ฟันผู้วายชนม์’ ก็จะไม่เกิดขึ้น เมื่อแลเห็นแววตาอ่อนระโหยโรยแรงของชายชรา แจฮวานก็ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง

ฉันฟันไม่เป็น แต่...

อาจพอเลียนแบบได้

แจฮวานหยิบดาบเดียวดายขึ้นมาแทนชายชรา

เสียงตะโกนดังขึ้นจากรอบทิศทาง

ทั้งเสียงตื่นตระหนกและเสียงห้ามปราม เสียงที่ไม่มีความหมาย

หนวกหู

แจฮวานหลับตาลง จิตใจที่ใช้ [สงสัย] และวิญญาณของเขาที่ปรารถนาจะ [เข้าใจ] โลกต่างกำลังกลั้นใจ หัวใจที่กระวนกระวายอย่างรุนแรงค่อย ๆ ผ่อนคลายลงเงียบ ๆ

งั้นเหรอ เป็นความรู้สึกแบบนี้เองเหรอ

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งเขาก็พบกับโลกสีขาวโพลนที่แผ่ขยายออกไปเหมือนกระดาษวาดเขียน

ณ ที่แห่งนั้นยังมีชองฮอที่ทำสายตาตกตะลึงและมิโนซึ่งนอนหลับอยู่

ช่างสงบสุขเหลือเกิน

แจฮวานยกดาบเพื่อช่วยชีวิตใครบางคนเป็นครั้งแรก

โลกสีขาวเปิดรับเขาเข้าไป

เขารู้สึกประหนึ่งว่าตนสามารถวาดทุกอย่างลงไปในพื้นที่นี้ได้

ดาบเดียวดายของแจฮวานจิ้มลงไปกลางอากาศเหมือนกำลังวาดภาพศิลปะจากจุดสีเล็ก ๆ อันประณีต

แจฮวานนึกถึงมิโน แม้จะได้พบเธอแค่ไม่กี่วัน แต่ระหว่างนั้นมิโนได้เล่าเรื่องให้เขาฟังหลายเรื่อง

เธอเป็นคนขี้เล่นและหัวรั้น แม้จะเป็นนักฆ่า แต่กลับชอบใจอ่อน เป็นคนที่ไม่เคยหักหลังใคร เป็นคนที่เกลียดเขา

และ...

เป็นคนที่เชื่อใจคนด้วยกัน

แจฮวานขยับมือวาดภาพรวดเดียวโดยไม่หยุดพักหายใจ เหมือนหวาดกลัวว่ามิโนที่เขารู้จักจะหายวับไปในช่วงเวลาสั้น ๆ นั้น

เวลาล่วงเลยไปพักใหญ่

ภาพวาดใกล้จะสมบูรณ์แล้ว แต่แจฮวานยังรู้สึกเหมือนขาดอะไรบางอย่าง

แล้วจู่ ๆ แจฮวานก็นึกสิ่งหนึ่งขึ้นมาได้

สิ่งที่เขาไม่เคยเห็นกับตา แต่บังเอิญรับรู้มา

แจฮวานแต้มจุดเล็กจิ๋วลงไปเหนือเนินอกข้างขวาของมิโน สายตาของเขาพร่าเลือนเพราะอากาศหายใจไม่พอ หลังจากสูดหายใจเข้าออกจนสุดปอดแล้วแจฮวานก็หลับตาลงช้า ๆ

“...ไปเห็นของแบบนั้นมาตอนไหนคะเนี่ย”

มิโนกำลังยิ้มกว้างยืนอยู่ตรงหน้าเขา

เมื่อเห็นแววตานั้น แจฮวานพลันคิดไปครู่หนึ่ง

ไม่แน่ ไม่แน่ว่าอาจมีวิธีที่ทำให้โลกล่มสลายได้โดยไม่มีใครตาย

แต่แล้วต่อมาเขาก็ส่ายศีรษะ

จะมีวิธีแบบนั้นได้ยังไง

ตอนลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง แจฮวานนึกสงสัยว่าเขายังพาตัวเองออกมาจาก

โลกสีขาวโพลนเหมือนกระดาษไม่ได้หรือเปล่า

เพราะทุกอย่างรอบตัวเขาเงียบสนิท

เจมส์กำลังขยี้ตา ส่วนมือของพวกหมอที่ถือมาตรวัดก็สั่นระริก ขณะที่แคลร์มองไปทางมิโนด้วยแววตาเลื่อนลอย เส้นเลือดสีดำค่อย ๆ ยุบจางลง แล้วใครบางคนก็ตะโกนเสียงดังลั่น

“การกลายร่างหยุดชะงักไปแล้วครับ!”

“ระ...ระดับการปนเปื้อนก็กำลังลดลงครับ!”

แล้วชองฮอ หมอเทวดาสะบั้นลืมก็ทำหน้าตกตะลึง

“ทำได้ยังไง...”

การฟันผู้วายชนม์ของชองฮอไม่ใช่สิ่งที่เห็นเพียงครั้งเดียวแล้วจะทำตามได้ เพราะนั่นไม่ใช่ ‘สกิล’

ผู้ปรับตัวมากมายร้องขอให้เขาสอนวิชาให้ แต่ไม่มีใครร่ำเรียนจนทำตามได้เลย สิ่งที่เรียกว่าการฟันผู้วายชนม์เป็นเช่นนั้นเอง

“...จิตใจอันกระจิริดของนายเติบโตขึ้นนิดหนึ่งแล้วนะ”

ชองฮอเพ่งมองแจฮวานอย่างไม่วางตา ปากก็พึมพำไปด้วย ท่าทีของแจฮวานที่ก่อนหน้านี้พองขนอย่างก้าวร้าวเหมือนแม่นโอนอ่อนลงบ้างแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้คงจะไปเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างในตัวเขาเข้า

“แต่ถึงยังไง ก็แค่เด็กห้าขวบที่โตขึ้นเป็นเด็กสิบขวบอยู่ดีละนะ”

ชองฮอกระตุกมุมปากเป็นเชิงว่ายังไม่ชอบใจเหมือนเดิม

“ว่าแต่นายเป็นใครกัน แล้วใช้การฟันผู้วายชนม์ได้ยังไง”

ชองฮอพูดไปถึงตรงนั้นแล้วก็เปลี่ยนใจ เพราะถ้าให้พูดตามตรง การเคลื่อนไหวที่แจฮวานแสดงให้เห็นเมื่อครู่นี้ไม่ใช่ ‘การฟัน’

“ไม่สิ ต้องเรียกว่าการแทงผู้วายชนม์มากกว่า เอาเป็นว่าไปเรียนของแบบนั้นมาจากไหนล่ะ”

คำนั้นทำให้ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจสะดุ้งแล้วถาม

“สิ่งที่เขาใช้เป็นเหมือน ‘การฟันผู้วายชนม์’ จริง ๆ น่ะเหรอครับ”

“ฉันไม่อยากจะยอมรับเท่าไหร่ แต่ใช่แล้วละ”

“งั้นก็แปลว่า...!”

สายตาของชองฮอขณะพิจารณาสีหน้าของผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจดูซับซ้อนยิ่งกว่าเดิม ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจเป็นหนึ่งในบุคคลที่มีความจงรักภักดีมากยิ่งกว่าใครภายในป้อมปราการแห่งนี้

ชองฮอใช้ชีวิตมาเป็นพันปี ดังนั้นการอ่านความคิดของผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจวัยหนุ่มที่อายุยังไม่ถึงหนึ่งร้อยปีดีนัก จึงไม่ใช่เรื่องยากเลย

“ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจ ใจเย็นๆ ก่อน พวกเรายังไม่รู้หัวนอนปลายเท้าคนคนนั้นเลย”

“แต่หมอเทวดาพูดเองไม่ใช่เหรอครับว่าถ้ามีคนที่ฟันผู้วายชนม์ได้อีกแค่คนเดียวก็จะช่วยท่านเจ้าปราสาทได้”

“เรื่องนั้น...”

ชองฮอทำหน้าเคร่งเครียดราวกับลำบากใจ

เขาเคยพูดอย่างนั้นจริง แต่นั่นเป็นเพียงคำที่พูดลอยๆ ไปอย่างนั้นเอง ไม่นึกเลยว่าอีกฝ่ายจะจดจำมันได้

ใครจะไปนึกกันว่าจะมีคนที่ใช้การฟันผู้วายชนม์ได้จริงๆ

ใบหน้าของผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจเคร่งขรึม

“หมอเทวดา ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าชีวิตของท่านเจ้าปราสาทแล้วครับ”

คำว่าชีวิตของเจ้าปราสาททำให้ชองฮอชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจออกมา เขาอ้าปากพะงาบ

‘ผู้นำ รู้ใช่ไหมว่าฉันเป็นผู้ตื่นรู้ ถึงจะไม่ได้อยู่ในสภาพที่ตื่นรู้อย่างสมบูรณ์ก็เถอะ...’

ผู้ตื่นรู้

คำนั้นทำให้ผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจตัวแข็งทื่อ

ในบรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนไพศาล จะมีใครไม่รู้จักคำว่าผู้ตื่นรู้ไหมนะ นั่นเป็นคำเรียกคนนอกหลักเกณฑ์ที่หลุดออกจากกฎกติกาของระบบคนเพียงหยิบมือที่แข็งแกร่งเกินคนทั่วไปและปฏิเสธการปรับตัว จึงได้รับพลังยิ่งใหญ่มหาศาล

ทั่วทั้งดินแดนไพศาล มีคนที่รู้กันว่าเป็น‘ผู้ตื่นรู้’อยู่ไม่มากนัก อย่างมากก็เป็นผู้แข็งแกร่งเกินคนทั่วไปกลุ่มเล็กๆ ซึ่งร่อนเร่ไปทั่วทั้งสิบสองเขต และ

หัวหน้าหน่วย [รอยร้าว] จำนวนหนึ่งที่ [บิ๊ก บราเธอร์] ระบุให้เป็นกลุ่มบุคคลอันตราย

ทว่าผู้นำกลุ่มกวาดล้างปีศาจรู้ว่านอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ยังมีผู้ตื่นรู้อยู่อีกหลายคน เช่น...

ชายชราที่อยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้

แม้ว่าผู้ตื่นรู้จะยังด้อยกว่า เมื่อเทียบกับกษัตริย์ของทั้งสิบสองเขตหรือหัวหน้าหน่วย [รอยร้าว] แต่ผู้ตื่นรู้ก็ยังเป็นผู้ตื่นรู้อยู่วันยังค่ำ แค่มีชองฮอหมอเทวดาสะบั้นลืมอยู่ในป้อมปราการกอร์กอน ก็ทำให้ป้อมปราการอื่นๆ ไม่กล้ารังควานกอร์กอนส่งเดชแล้ว

'ถ้าคนคนนั้นเป็นผู้ตื่นรู้เหมือนกันจะทำยังไง'